

1

Het eerste wat uit het plafond van het kantoor kwam was een voet.

Hij stak tussen de dakspanten uit en werd gevolgd door een been en vervolgens een compleet meisjeslichaam. Alle lichaamsdelen slingerden en schopten alsof ze aan het dansen waren. Na een paar tellen hielden deze bewegingen op. De voet, het been en de rug bleven nog heel even in de lucht hangen, waarna Zoya DeLarose zich op de vloer liet vallen. Ze landde op haar hurken. Haar ogen glinsterden in het donker.

Gelukt, dacht ze.

Zoya zette een paar passen en drukte op het lichtknopje, waarna de hele ruimte baadde in een oranjeachtig licht. Haar ogen hadden zich hier nog maar net aan aangepast, toen ze een sprongetje van schrik maakte bij het zien van haar eigen spiegelbeeld. Haar blonde, korte haar was een stekelige bos vol spinnenwebben, haar gezicht zat vol krassen, haar kleren waren verformfaaid en gescheurd.

‘Verdorie,’ momperde ze en ze trok aan een losse draad. ‘Dit vond ik net zo’n leuk shirt.’

Ze bevond zich in het kantoor van de directeur van haar weeshuis, tevens hoofd van de school, meneer Whycherley. Het zag er niet heel anders uit dan de laatste keer dat ze hier was. Meneer Whycherley was een eenvoudige man en dat was te zien aan zijn kantoor, met de gebruikelijke kasten, kalender, kapstok, waterketel, bekers en een prullenbak. Zijn enige eigenaardigheid was zijn liefde voor luchtpiraten en hun schepen, een fascinatie die Zoya met hem deelde. Ondanks zijn herhaalde waarschuwingen dat de kinderen bij piraten uit de buurt moesten zien te blijven ('Schurken en woestelingen, die nog nooit een dag van hun leven hebben gewerkt!'), had hun rebelse aard meneer Whycherley er niet van weerhouden 's werelds grootste verzameling luchtpiraten-spullen aan te leggen, waaronder schilderijen, sleutelhangers en modellen van luchtschepen. Zelfs in zijn boekenkast was een speciaal gedeelte voor piraten gereserveerd. Zoya's oog viel op *Luchtpiraten: kapers aan het firmament* en probeerde te onthouden dat ze meneer Whycherley moest vragen of ze dat boek een keer mocht lenen, de volgende keer dat ze bij hem op het matje moest komen.

Er stond maar één ander opvallend meubelstuk in het kantoor: het rijk versierde houten bureau van meneer Whycherley. Zoya wist dat haar medaillon daarin lag. Drie dagen eerder had meneer Whycherley de hanger in beslag genomen, als straf voor het organiseren van een wedstrijd om te zien wie van haar vrienden de meeste eieren kon eten zonder over te geven. Het antwoord was natuurlijk 'niemand' geweest, waarna meneer Whycherley haar het medaillon voor een week had afgepakt. Voor Zoya was dit een ware marteling. Elk uur zonder haar medaillon knaagde aan haar, tot ze

amper nog kon ademhalen. Het medaillon was alles voor haar, het bracht haar geluk en was haar enige echte bezit in het weeshuis. Het was slechts een kwestie van tijd geweest voor ze een reddingsactie ondernam.

Zoya stak een hand in haar achterzak en haalde er een haarspeld uit. Doordat ze opgroeide in een weeshuis had ze aardig wat trucs geleerd, maar niet een daarvan was zo nuttig als het kraken van sloten. Ze boog de speld om tot een soort paperclip en duwde hem toen in het slot van de bovenste bureaula. Met haar hoofd schuin om zich beter te kunnen concentreren, bewoog ze de speld van links naar rechts en wriemelde net zo lang in het slot tot ze een klik hoorde.

Ze trok de la open. Daar lag haar medaillon te glanzen in het licht van de lamp. Ze legde haar hand erop en slaakte een zucht van verlichting. Toen keek ze naar het open plafond.

‘Goed, en nu maken dat ik hier wegkom.’

‘Te laat, vrees ik,’ zei een stem achter haar.

Zoya draaide zich om, ook al wist ze al wie het was. Er was maar een iemand in het weeshuis met zo’n zware stem. ‘Dag, meneer Whycherley.’

2

‘Zoya DeLarose, ik had het kunnen weten,’ zei meneer Whycherley.

‘Ik verwachtte u pas over een minuut of vijf,’ zei Zoya.

‘Ach, excuses,’ zei meneer Whycherley. ‘Ik ben nooit zo goed geweest met de tijd. Maar zou je het erg vinden om me te vertellen wat je in mijn kantoor doet en waarom er een dakpan op mijn bureau ligt?’

Zoya nam de tijd om hierover na te denken.

‘Als je wilt dat ik je geloof,’ vervolgde meneer Whycherley, ‘moet het wel een ongelooflijk goede smoes zijn, Zoya, zelfs voor jou.’

Zoya bedacht elke smoes die ze maar kon: dat ze vuur had gezien, dat ze een inbreker had gehoord, dat ze een nachtmerrrie had gehad. Maar niets daarvan klonk als de waarheid. Meneer Whycherley zou nog eerder geloven dat ze hier al slaapwandeland naartoe was gekomen, dan dat hij in die onzin over brand of boeven zou trappen.

‘Meneer,’ zei Zoya, ‘ik kan niets bedenken wat me niet nog erger in de problemen zou brengen.’

‘Verstandig,’ zei meneer Whycherley. ‘Waarom vertel je

me de waarheid dan niet? Dat zou weer eens wat anders zijn.'

Meneer Whycherley keek hoe Zoya met haar voet in het tapijt stond te draaien en beseftte dat hij de waarheid nooit te horen zou krijgen. Hij trok zijn jas uit en hing hem aan de kapstok. Hij was een lange man met een slordige bos kastanjebruin haar, waardoor hij er altijd uitzag alsof hij zojuist was ontsnapt uit een orkaan. En zijn overhemd, dat zeker twee maten te groot was, zat altijd vol kreukels en vlekken. Over het geheel genomen leek hij meer op een losbandige piraat dan op de directeur van een weeshuis.

Ondanks dat alles was meneer Whycherley iemand om rekening mee te houden. Hij had meerdere generaties onfortuinlijke weeskinderen geïnspireerd om iets van hun leven te maken, wat hem een bijzonder plekje in Zoya's hart had bezorgd. Sterker nog, hij was de enige voor wie ze ooit echt respect had gehad.

Meneer Whycherley wist dit en maakte er gebruik van als het nodig was. Zoals nu. Hij ging achter zijn bureau zitten, liet zijn voeten op het tapijt rusten en staarde lange tijd zwijgend naar de vloer. Hij liet de stilte de hele kamer vullen. Uiteindelijk wendde Zoya haar blik af. Zodra ze dat deed, nam meneer Whycherley het woord. 'Hoe lang woon jij nu al in mijn weeshuis, Zoya?'

'Twaalf jaar, meneer.'

'En hoe vaak ben je in die periode in mijn kantoor geweest?'

'Dat weet ik niet, meneer.'

'Nee? Nou, gelukkig houd ik dat keurig bij.' Meneer Whycherley opende een la van zijn bureau en haalde er een rood boek uit. Hij legde het op het bureau, sloeg het ergens in het

midden open, ging met zijn vinger over de pagina tot hij Zoya's naam vond en klapte het boek toen weer dicht. 'Achtentachtig keer,' zei hij. 'Negenentachtig als je deze keer meetelt. Dat betekent negenentachtig keren dat ik jou op je gedrag heb moeten aanspreken. Het lijkt erop dat wat ik zeg het ene oor in gaat en het andere weer uit, zonder zelfs maar een nachtje te blijven zitten.'

Meneer Whycherley trok zijn wenkbrauwen op en wachtte op een reactie, maar die kwam niet. 'Zal ik jou eens wat vertellen?' vroeg hij.

'Ja, meneer?'

'Ik doe dit werk al heel lang. Honderden kinderen heb ik zien binnenkomen – sommigen raar, sommigen vervelend, sommigen gewoon dom. Ik heb zelfs slimme kinderen gehad, hoewel die zeldzaam zijn. Ik zal je iets vertellen, Zoya: jij bent zonder enige twijfel het slimste kind dat ooit aan mijn zorg is toevertrouwd.'

Zoya glimlachte.

'Dat is geen compliment,' waarschuwde meneer Whycherley. 'Weet je, slim zijn is gemakkelijk. Zo word je gewoon geboren. Wat moeilijk is, is bepalen hoe je je hersenen gebruikt. En ik geloof niet dat jij er iets mee doet.'

'Ik heb je alles verteld wat je moet weten om niet steeds weer hier te belanden,' ging hij verder. 'Ik heb je uitgelegd dat je je moet concentreren, boeken lezen, cijfers halen. Jij wilt gaan vliegen, is het niet?'

Zoya schrok. Hij had gelijk. Ze droomde er al lang van om uit het weeshuis te ontsnappen en in de lucht te verdwijnen. Of dat nu was als piloot van een van de vrachtvliegtuigen van het postkantoor, als soldaat van het Luchtleger of zelfs

als bemanningslid van een van de beruchte luchtpiraten-schepen, dat kon Zoya niet schelen. Als ze maar in de wolken kwam.

‘Nou, dat kan. Jij kunt piloot worden, of advocaat, arts, wat dan ook. Maar het is aan jou, Zoya. Ik kan het niet voor je doen.’

Meneer Whycherley zweeg even om op adem te komen. Zoya zag de radertjes in zijn hoofd bijna draaien. Na een korte stilte boog hij zijn hoofd en stak zijn hand in de la die zij zojuist had gekraakt. Hij haalde haar medaillon eruit – een inktzwarte, ovale hanger aan een ketting. Zoya stak haar hand al uit en greep ernaar, maar meneer Whycherley trok hem vlug omhoog zodat ze er niet bij kon. ‘Ik neem aan dat dit is waarvoor je hier kwam?’

Zoya keek van het medaillon naar meneer Whycherley. Ze knikte.

Meneer Whycherley schudde zijn hoofd en gooide haar het medaillon toen toe. ‘Het was geen goed idee van me om dit van je af te pakken, hè?’

Zoya hing het medaillon weer om. Voor het eerst in dagen verdween dat nare, knagende gevoel in haar buik.

‘Ergens geloof ik dat het geen enkele zin heeft om jou te straffen,’ zei meneer Whycherley. ‘Het zal je er de volgende keer echt niet van weerhouden om iets te doen wat niet mag. Maar ja, dat zou niet eerlijk zijn tegenover de anderen.’ Hij knarste even met zijn tanden en keek toen op de kalender boven de boekenkast. ‘Aha, dat is een idee.’ Hij draaide zich weer naar Zoya met een ondeugende grijns op zijn gezicht. ‘Er is morgenochtend een uitstapje naar het luchtvaartmuseum.’

Zoya's hart maakte een sprongetje. Mocht ze mee naar de grootste verzameling luchtschepen ter wereld?

‘Meester Maxim gaat daar met de jongste kinderen naartoe. En jij gaat mee, op mijn kosten.’ Meneer Whycherley gaf haar een knipoog.

De moed zakte Zoya in de schoenen toen ze van de kleuters hoorde. ‘Maar...’

Meneer Whycherley keek Zoya strak aan. ‘Je gaat,’ vervolgde hij. ‘En afhankelijk van wat ik hoor over je gedrag, beslis ik of je daarna nog meer straf nodig hebt. Begrepen?’

Zoya opende haar mond al om iets te zeggen, maar toen sloot ze hem weer en knikte slechts.

Meneer Whycherley zwaaide zijn voeten weer van het bureau, stond op en opende de deur van zijn kantoor. ‘En nu wegwezen, voor ik van gedachten verander.’

3

Garibald Amstads Wonderbaarlijke Wereld der Vliegende Machines was opgericht door de rijkste luchtschepenbouwer ter wereld ('Als u ermee kunt vliegen, kunnen wij het bouwen!'). Amstad wilde iets terugdoen voor iedereen die zijn goedkope luchtschepen had gekocht en hem zo tot multimiljonair hadden gemaakt.

Toen de kleuters eenmaal waren binnengeleid, werden ze begroet door een enorme stoet van vrachtvliegtuigen, luchtbussen, toeristenluchtschepen, slagschepen, cruiseschepen en piratenluchtschepen.

'Dames en heren, en kleine dames en heren, welkom in de Wonderbaarlijke Wereld der Vliegende Machines!' sprak de gids die hun groep voor die dag was toegewezen. 'Als u uw spullen achter de balie zou willen achterlaten, dan neem ik u mee op een wonderbaarlijke vliegtour.'

De gids was een peervormige man met een groen pak en een bolhoed. Op zijn bovenlip droeg hij een snor zo dik als een naaktslak, die aan de zijanten uitwaaierde.

'Mijn naam is Rodger Bartholomew Panklehurst en ik zal vandaag uw gids zijn. Mijn baas, meneer Amstad, heeft me

verteld hoe bijzonder hij u allen vindt en heeft mij gevraagd u een extra speciale rondleiding te geven. Jij daar, jongeman...’ – zijn vinger prikte in de richting van een van de kleinste kinderen uit Zoya’s groep – ‘...wat is jouw naam?’

Het kind verstijfde, met zijn vinger nog in zijn neus.

‘M-M-Marvy...’

‘M-M-Marvy, leuk. Marvy, hoe denk jij dat de meeste mensen door de Wonderbaarlijke Wereld der Vliegende Machines zullen gaan?’

Marvy wierp een vlugge blik op zijn leraar, meester Maxim, die knikte dat hij antwoord mocht geven.

‘Lopend?’

‘Precies, lopend. En denk jij dat de kinderen van meneer Whycherleys weeshuis hun schoenen ook zullen moeten slijten?’

‘Ja,’ zei Marvy, want hij wilde het graag goed doen.

‘Absoluut niet!’ zei Rodger Panklehurst. ‘Geweldige gasten zoals jullie de hele dag laten rondlopen? Echt niet! Voor onze extra speciale gasten hebben we iets extra speciaals geregeld.’

Op de muur achter de gids zat een rode knop met een bordje erbij waarop stond: NIET INDRUKKEN. Rodger beende ernaartoe, keek nog even om naar de kinderen en schonk hun een samenzweerderige knipoog. Toen drukte hij op de knop. Er klonk een lichte *klik*, waarna de muur achter hem wegschoof en een spoorweg met een rij wagentjes in de vorm van Amstads beroemde luchtschip zichtbaar werd. De kinderen haptten naar adem en zelfs Zoya was onder de indruk. Na dit eerste ogenblik van ontzag sprongen de kinderen aan boord en verdrongen zich om de beste plekken. Meester

Maxim nam de laatste vrije zitplaats. Toen sprong Rodger op het perron en spreidde zijn armen. ‘Wie heeft er zin om een paar luchtschepen te zien?’

De kinderen juichten.

‘Wie wil er het eerste luchtschip zien dat ooit is gebouwd?’

‘Wij!’ riepen de kinderen in koor.

‘Wie wil er de overblijfselen zien van de *Sprankelende Slingeraar*, het eerste luchtschip dat de wereld is rondgevlogen, van de grandioze gebroeders Wankel?’

‘Wij!’

‘En wie wil er,’ zei Rodger, terwijl hij zichtbaar genoot van wat hij ging zeggen, ‘het zwarte schip der doem zien, van de gruwelijke kapitein Goorbaard?’

‘Wij!’

‘In dat geval...’ zei Rodger. ‘Riemen vast, want we moeten VLIEGEN!’

Voor Zoya was de Wonderbaarlijke Wereld der Vliegende Machines een openbaring. Het was bijna niet te bevatten om de luchtschepen waarover ze had gelezen met eigen ogen te zien, glanzend en stevig. Zo vaak had ze met haar vrienden gespeeld dat ze de gebroeders Wankel waren, of hen net als de gruwelijke kapitein Goorbaard de plank op gedwongen. Nu ze hier tussen het echte werk door reed, leek het wel alsof ze in een verhalenboek terecht was gekomen. Aan het eind van de rondrit keerde Zoya terug naar het luchtvaartuig dat de meeste indruk op haar had gemaakt: Goorbaards schip – een zwarte kolos met turbomotoren en een artilleriegedeelte dat het Luchtleger het nakijken zou hebben gegeven. Zoya streek over de kiel van het schip, het ijzer was koud aan haar vingers. Iets verderop kon je via een ronde poort de romp in.